

Arrest

nr. 176 265 van 13 oktober 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 juni 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker op 7 juni 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 juli 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die *loco* advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 april 2013 dient de verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van zijn Belgische vader. Op 7 oktober 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 121 163 van 20 maart 2014 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.2. Op 16 mei 2014 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van zijn Belgische vader. Op 13 november 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Op 2 december 2014 dient de verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van zijn Belgische vader. Op 1 juni 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.4. Op 2 juni 2015 dient de verzoeker een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van zijn Belgische vader. Op 27 november 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.5. Op 5 december 2015 dient de verzoeker een vijfde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van zijn Belgische vader. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en er wordt hem gevraagd om binnen de drie maanden de volgende documenten voor te leggen: *“bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie, attest onvermogen uit land van herkomst, bewijs ten laste in het verleden, geregistreerd huurcontract of eigendomsakte”*.

Uit een e-mailbericht van 7 maart 2016 van de gemeentelijk ambtenaar van de stad Antwerpen blijkt dat de verzoeker de volgende stukken heeft ingediend:

- verklaring lidmaatschap ziekenfonds op naam van de verzoeker en O.K.;
- attestation de non assujettissement à l'IR sur les revenus fonciers à la taxe d'habitation et à la taxe des services communaux;
- bewijs geldstortingen van M.A. naar F.A.;
- huurovereenkomst op naam van M.A..

Op 3 juni 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 7 juni 2016 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.12.2015 werd ingediend door:

(…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

- attest dd. 04.12.015 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van de attesten geen financiële steun aanvraag bij het OCMW te Antwerpen.

- 'attestation de non assujettissement à l'IR sur les revenus fonciers, à la taxe d'habitation et à la taxe des services communaux n°192/15' dd. 10.08.2015 vanwege de Marokkaanse autoriteiten, geldig voor de jaren 2011 tot 2014. Echter, er dient opgemerkt te worden dat er niet kan worden vastgesteld sedert wanneer betrokkene daad- werkelijk in België verblijft. Overeenkomstig zijn verklaringen zou dit sinds 1 januari 2013 zo zijn, echter betrokkene heeft dit nooit aangetoond. Het paspoort dat hij, sinds jaren, voorlegt ter staving van zijn achtereenvolgende aanvragen werd uitgevaardigd door het Marokkaans consulaat te Antwerpen. Bij gebrek aan het objectieve gegeven sinds wanneer betrokkene in België verblijft, kan niet bepaald worden tot welke periode het bewijs 'ten laste' dient terug te gaan. In die zin is het attest van onvermogen dan ook helemaal geen nuttig bewijsdocument. Gezien niet duidelijk is wanneer betrokkene Marokko heeft verlaten en naar België is gekomen, kan niet uitgesloten worden dat betrokkene reeds veel eerder Marokko verliet en in tussentijd in een derde land of andere lidstaat zelfstandig voldoende inkomen verwierf om in zijn bestaansmiddelen te voorzien.

- bewijs geldstortingen (attest Atena Money Transfert dd. 15.05.2013) voor de periode 16.01.2007 - 28.12.2012 vanwege de referentiepersoon aan een derde: uit dit document blijkt niet dat betrokkene in het verleden en reeds van in het land van herkomst of origine financiële steun ontving vanwege de referentiepersoon.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene sedert 28.03.2013 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs-aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. (...)"

1.6. Op 28 juni 2016 dient de verzoeker een zesde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van zijn Belgische vader.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Bij zijn aanvraag gezinshereniging op 05/12/2015 legt de heer A. (...) de volgende stukken voor: "attest niet ten laste OCMW, betalingsbewijs federale bijdrage (evt rekeninguittreksel/stortingsbewijs + stempel -post), geboorteakte, indien nodig met legalisatie/apostille." Voorts wordt verzocht om ten laatste op 05/03/2016 de volgende documenten voor te leggen: "bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie, attest onvermogen uit land van herkomst, bewijs ten laste in het verleden, geregistreerd huurcontract of eigendomsakte." (stuk 2) Uiteraard werden alle gevraagde stukken tijdig neergelegd.

Op 03/06/2016 meende verwerende partij alsnog een negatieve beslissing te kunnen nemen, gestoeld op twee elementen: de vermeende afwezigheid van bewijzen van onvermogen en de vermeende afwezigheid van bewijzen dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat. Met deze bewering slaat verwerende partij echter de bal mis.

1) Bewijzen van onvermogen

De bestreden beslissing schendt de formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 VW en de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Deze bepaling heeft tot doel de bestuurden in kennis te stellen van de redenen waarom de desbetreffende beslissing genomen is. De bestuurde dient in de mogelijkheid gesteld worden te beoordelen of er aanleiding toe bestaat een beroep in te stellen. In de beslissing dienen bijgevolg de juridische overwegingen opgenomen worden die aan de grondslag liggen. (RvS, 6 september 2002, nr. 110.071; RvS, 21 juni 2004, nr. 132.710)

De bestreden beslissing stelt slechts dat aan de voorwaarde van artikel 40ter Vw niet is voldaan doordat betrokkene een 'attestation de non assujettissement à l'IR sur les revenus fonciers, à la taxe d'habitation et à la taxe de services communaux n° 192/15' neerlegde als bewijs van onvermogen.

De Dienst Vreemdelingenzaken meent vervolgens te kunnen stellen dat "er dient opgemerkt te worden dat er niet kan worden vastgesteld sedert wanneer betrokkene daadwerkelijk in België verblijft. Overeenkomstig zijn verklaringen zou dit sinds 1 januari 2013 zo zijn, echter betrokkene heeft dit nooit aangetoond. Het paspoort dat hij, sinds jaren, voorlegt ter staving van zijn achtereenvolgende aanvragen werd uitgevaardigd door het Marokkaans consulaat te Antwerpen. Bij gebrek aan het objectieve gegeven sinds wanneer betrokkene in België verblijft, kan niet bepaald worden tot welke periode het bewijs 'ten laste' dient terug te gaan. In die zin is het attest van onvermogen dan ook helemaal geen nuttig bewijsdocument. Gezien niet duidelijk is wanneer betrokkene Marokko heeft verlaten en naar België is gekomen, kan niet uitgesloten worden dat betrokkene reeds veel eerder Marokko verliet en in tussentijd in een derde land of een andere lidstaat zelfstandig voldoende inkomen verwierf om in zijn bestaansmiddelen te voorzien." (stuk 1)

Verzoeker gaat akkoord met de stelling van verwerende partij dat meerderjarige kinderen slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien, indien ze worden ondersteund door de ascendent omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien, en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag. In de zaak Reyes voegt het HvJ hier nog aan toe dat "de noodzaak van materiële steun (...) in het land van oorsprong of herkomst van een dergelijke bloedverwant [moet] bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen." (eigen onderlijning) (HvJ, zaak C-423/12, 16 januari 2014)

Dat verzoeker wordt verweten dat desbetreffende attest van onvermogen geen nuttig bewijsdocument is, daar niet geweten is wanneer verzoeker Marokko verlaten heeft en wanneer hij zich in België heeft gevestigd, kan volgens bovenstaande rechtspraak geheel niet gevolgd worden. Tevens stelt het artikel 40bis §1, 3° van de vreemdelingenwet geen enkel tijdsbestek vast waarin verzoeker ten laste diende te zijn. Verzoeker is bijgevolg niet in de mogelijkheid na te gaan waarom het door hem voorgelegde bewijs niet afdoende is. De afwezigheid van juridische grondslag hiervan schendt de formele motiveringsplicht.

Dat desbetreffende beweringen betreffende het vermeende "in tussentijd in een derde land of andere lidstaat zelfstandig voldoende inkomen verwierf om in zijn bestaansmiddelen te voorzien" volledig uit de

lucht gegrepen zijn en geen grondslag vinden in het administratief dossier van verzoeker, noch in de waarheid.

Dat verwerende partij door de weigering van het geleverde bewijs vormvoorwaarden en vereisten betreffende de aanvraag gezinshereniging toe voegt, daar waar het niet binnen de bevoegdheden van de betrokken instantie ligt om voorwaarden aan de wet toe te voegen. Het betrokken wetsartikel stelt immers slechts dat de betrokkene de leeftijd van eenentwintig jaar nog niet bereikt mag hebben, dan wel ten laste dient te zijn van de ascendent die hij in België wenst te vervoegen.

Verzoeker leidt uit het betrokken wetsartikel af dat hij alle documenten kan voorleggen die nuttig zijn om zijn onvermogen te staven. Dit valt overigens eveneens af te leiden uit het arrest van uw Raad, dd. 27 februari 2009, waarin het volgende wordt gesteld: "De Raad wijst erop dat nergens in de wet wordt gesteld welke attesten dienen te worden neergelegd om de onvermogenheid aan te tonen, zodat bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling, het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij is." (RvV, nr. 23.894, 27 februari 2009)

Verzoeker had dus redelijkerwijs niet kunnen of moeten weten dat de voorgelegde stuk niet aanvaard zou worden daar het de jaren 2011-2014 betreft, te meer daar verwerende partij op objectieve wijze op de hoogte is van het verblijf van verzoeker in België sedert minstens 02/12/2014 (stuk 3). Hier door wordt het zorgvuldigheids- en rechtszekerheidsbeginsel geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt immers dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient gestoeld te zijn op een correcte feitenvinding. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt tevens in dat de overheid zich vergewist van de situatie waarin verzoeker zich bevindt en zich hieromtrent afdoende informeert. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan een bestuur dus de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. nr. 154.954, 14 februari 2006; R.v.St. nr. 167.411, 2 februari 2007).

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft nagelaten de voorliggende gegevens en stukken op een correcte wijze te beoordelen en is ten gevolge van de voorgenoemde schendingen tot een onredelijk besluit gekomen. Verwerende partij meent immers dat het door verzoeker neergelegde stuk niet in overweging genomen kan worden, daar niet kan worden vastgesteld sedert wanneer verzoeker daadwerkelijk in België verblijft. Voorliggend document stelt echter wel vast dat verzoeker niet onderworpen was aan "matière d'IR revenus fonciers, ainsi qu'à la taxe d'habitation et la taxe des services communaux". (eigen vertaling: inkomen uit vermogen, maar ook gemeentelijke belastingen en de vergoeding voor gemeentelijke diensten) (stuk 4) en dit voor de jaren 2011-2014.

Bovendien is de aanwezigheid van verzoeker in België sedert 02/12/2014 objectief bewijsbaar. (stuk 3) Tevens woont verzoeker sedert zijn aankomst in België bij zijn ouders in en krijgt financiële steun van de heer A. M. (...). (stuk 5) Het is voor verzoeker dan ook niet langer mogelijk een inkomen te genereren in Marokko. Dat verzoeker overigens een attest van tenlasteneming door de heer A. M. (...) voorlegt. (stuk 7)

Verwerende partij laat derhalve na te op een objectieve, duidelijke en correcte wijze te verduidelijken waarom de voorgelegde stukken niet aanvaard kunnen worden als bewijzen van onvermogen. Gelet op de noodzaak van een voldoende onderbouwd dossier wanneer de administratie een beslissing neemt in bestuurlijke zaken, dient de Dienst Vreemdelingenzaken zich immers voldoende te informeren.

Verzoeker kan momenteel aan de hand van de bestreden beslissing enkel maar afleiden dat zijn gegevens incorrect werden beoordeeld en dat de overheid op grond daarvan in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De motivatie zoals opgenomen in de bestreden beslissing is dan ook geenszins afdoende.

Dat de motivering draagkrachtig dient te zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., nr. 43.852 van 12.08.1993 en R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Dat dit geheel niet mogelijk is bij de ongestaafde beweringen die verwerende partij uit haar mouw weet te schudden betreffende de bewijzen van onvermogen van verzoeker.

Dat het bijgevolg onredelijk is de aanvraag tot gezinshereniging van verzoeker af te wijzen op basis van voorwaarden die niet uit de wet geabstraheerd kunnen worden.

2) referentiepersoon ten laste van de Belgische staat?

Dat verwerende partij voorts het volgende meent te kunnen stellen: "Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat, blijkt uit liet geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon." (eigen onderlijning)

Hieromtrent dient gesteld te worden dat uit de bijlage 19ter van verzoeker blijkt dat verwerende partij het eventueel ten laste zijn van de referentiepersoon van de Belgische staat niet noodzakelijk acht bij het beoordelen van het ten laste zijn. Zij vraagt hier immers geen bewijzen van op in de bijlage 19ter van 05/12/2015. (stuk 2) Hierin wordt immers, naast de reeds voorgelegde documenten "attest niet ten laste OCMW, betalingsbewijs federale bijdrage (evt. rekeninguittreksel/stortingsbewijs + stempel post), geboorteakte, indien nodig met legalisatie/apostille", aan verzoekende partij gevraagd om binnen de drie maanden volgende documenten voor te leggen "bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie, attest onvermogen uit land van herkomst, bewijs ten laste in het verleden, geregistreerd huurcontract of eigendomsakte." Deze werden tijdig door verzoeker neergelegd bij de stad Antwerpen.

Het komt dan ook kennelijk onredelijk voor om, wanneer niet gevraagd wordt naar de inkomsten van de referentiepersoon, bij gebreke aan deze gegevens te oordelen dat niet afdoende blijkt dat verzoeker niet ten laste is van de Belgische staat. (RvV, nr. 163.233, 29 februari 2016)

Dat dit een zeer onzorgvuldige en onredelijke werkwijze van de verwerende partij aantoont.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

3) Besluit

Verzoeker voldoet aan alle voorwaarden zoals vooropgesteld door artikel 40ter, eerste lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker legt bewijzen voor van zijn onvermogen in de vorm van een attest betreffende de jaren 2011-2014. (stuk 4)

Dat verzoeker voorts zowel stortingsbewijzen voorlegt ten tijde van zijn verblijf in Marokko (stuk 6) en bovendien overschrijvingen voorlegt die bewijs leveren van storting van onderhoudsgeld door de heer A. M. (...) aan zijn zoon. (stuk 5)

Dat verwerende partij voorts op de bijlage 19ter niet vroeg om bewijzen van inkomsten van de referentiepersoon. (stuk 2) Op basis van niet gevraagde en bijgevolg ook niet voorgelegde stukken meent verwerende partij wel te kunnen afleiden dat niet werd aangetoond dat de referentiepersoon niet ten laste is van de Belgische staat. Dat dit een kennelijk onredelijke beslissing betreft. Dat de aanvraag van verzoeker dan toch wordt afgewezen op basis hiervan wijst op een zeer onzorgvuldige aanpak van verwerende partij.

Het is dan ook ten onrechte dat verwerende partij het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker geweigerd heeft.

Een dergelijke beslissing wordt niet naar recht verantwoord en dient te worden vernietigd."

2.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikelen 2, 3 en 4 van de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,
- Artikel 62 van de Vreemdelingenwet,
- Het zorgvuldigheidsbeginsel,
- De materiële motiveringsplicht.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2, 3 en 4 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (RvS nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij vooreerst voor dat het document 'attestation de non assujettissement à l'IR sur les revenus fonciers, à la taxe d'habitation et à la taxe des services communaux n° 192/15' wel in aanmerking dient te worden genomen als bewijs van onvermogen. Volgens verzoekende partij kan er geen tijdsbestek worden toegevoegd.

De verweerder laat gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij falen naar recht.

De verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd:

"20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als "ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van 'een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia).

De afhankelijkheid diende er ook reeds te zijn in het land van herkomst. Teneinde dit te beoordelen is het dan ook geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging om te verwachten dat hierbij de datum van aankomst in België wordt aangetoond.

Bij gebrek aan het objectieve gegeven sinds wanneer betrokkene in België verblijft, kan niet worden bepaald tot welke periode het bewijs 'ten laste' dient terug te gaan.

Het is ook niet duidelijk wanneer verzoekende partij Marokko heeft verlaten en of zij al dan niet onmiddellijk naar België is gekomen. De hypothese dat er niet kan worden uitgesloten dat verzoekende partij reeds veel eerder Marokko heeft verlaten en in tussentijd in een derde land of andere lidstaat zelfstandig voldoende inkomen verwierf om in haar bestaansmiddelen te voorzien, is niet uitgesloten.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, is er geen sprake van een tijdsbestek dat de gemachtigde wenste op te leggen, doch wel dient zij de voorwaarde na te gaan of er een afhankelijkheid bestond in het land van oorsprong of herkomst.

Er wordt geen bewijs voorgelegd vanaf wanneer verzoekende partij in België aangekomen is. Dat de aanwezigheid van verzoekende partij in België sedert 02.12.2014 objectief bewijsbaar is – zoals door verzoekende partij wordt voorgehouden – geeft net aan dat er voor de periode voorheen niets vast kan worden gesteld.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging is terecht tot het volgende oordeel gekomen:

"Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene sedert 28.03.2013 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (arrest RvV nr. 145.912 dd.21 .05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine."

Verweerder wijst er bovendien op dat verzoekende partij met haar kritiek er niet in slaagt afbreuk te doen aan de overige motieven van de bestreden beslissing, alsdat niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat.

Het gegeven dat in de bijlage 19ter niet werd aangegeven dat er een bewijs diende te worden voorgelegd van het niet ten laste zijn van de referentiepersoon van de Belgische staat, kan geen aanleiding geven tot nietigverklaring van de thans bestreden beslissing.

Indien de referentiepersoon reeds ten laste zou vallen van de sociale bijstand, kan bezwaarlijk worden voorgehouden dat er sprake is van stabiele, toerekenende en voldoende bestaansmiddelen in hunnen hoofde.

Indien verzoekende partij dan al ten laste zou zijn van de referentiepersoon, dan zou eigenlijk al vaststaan dat ook verzoekende partij ten laste is van de sociale bijstand. Dit is evenwel net wat vermeden dient te worden.

Verzoekende partij dient ook zelf op de hoogte te zijn van de wettelijke voorwaarden en dient zich te bekwamen in de procedures die zij instelt.

Terwijl dit overigens ook geen determinerend motief is van de bestreden beslissing.

Zelfs indien de kritiek van verzoekende partij terecht zou zijn, dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen.

De kritiek van de verzoekende partij heeft immers uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van enige andere rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring van de bedoelde beslissing verantwoorden. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij diende te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 40ter en 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging nu "uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende (blijkt) dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon", gezien de verzoeker "niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat". Ook de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat ook deze beslissing een motivering in

feite, met name dat het *“legaal verblijf in België is verstreken”*. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.3.2. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft de bestreden beslissing formeel gemotiveerd en dus geen toepassing gemaakt van artikel 4 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, dat bepaalt dat in bepaalde welomschreven gevallen geen formele motivering vereist is. Deze bepaling, die in voorliggende zaak dus niet van toepassing is, kan dan ook niet geschonden zijn.

2.1.3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40*ter iuncto* artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen.

Artikel 40*ter*, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;
(...)”

Artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)”

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Aangezien de verzoeker ouder is dan 21 jaar, diende hij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat hij ten laste is van zijn Belgische vader, in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt.

Daar omtrent het *“ten laste”* zijn van de referentiepersoon geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de verwerende partij discretionair oordeelt of de verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Aldus kan de verwerende partij in het raam van deze ruime appreciatiebevoegdheid rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken en verklaringen die zij zelf bepaalt en waarvan zij de overlegging vereist.

Ter zake kan worden verwezen naar de interpretatie van het begrip *“ten laste”* van het Hof van Justitie in de arresten Jia (HvJ C-1/05, 9 januari 2007, par. 35 en 37) en Reyes (zaak C-423/12 van 16 januari 2014). Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen

basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag. In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit als volgt verwoord:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Te dezen verwijst de verzoeker naar het *“attestation de non assujettissement à l'IR sur les revenus fonciers, à la taxe d'habitation et à la taxe de services communaux n° 192/15”* dat hij ten einde zijn onvermogen in zijn land van herkomst te bewijzen bij zijn aanvraag heeft voorgelegd en stipt hij aan dat uit artikel 40bis, § 1, 3°, van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat er enig tijdsbestek wordt vooropgesteld waarin hij ten laste van de referentiepersoon dient te zijn. Uit de hogergenoemde rechtsspraak van het Hof van Justitie blijkt evenwel dat de afhankelijkheidsrelatie reeds dient te bestaan in het land van oorsprong of herkomst. Het is in het licht van deze rechtspraak niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing heeft overwogen dat *“(b)ij gebrek aan het objectieve gegeven sinds wanneer betrokkene in België verblijft, (...) niet bepaald (kan) worden tot welke periode het bewijs 'ten laste' dient terug te gaan”* en dat *“(i)n die zin (...) het attest van onvermogen dan ook helemaal geen nuttig bewijsdocument (is)”*. In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, voegt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hiermee geen voorwaarde toe aan de wet, doch geeft hij aan de wet een interpretatie die overeenstemt met het Europees recht. De omstandigheid dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op objectieve wijze op de hoogte zou zijn van het verblijf van de verzoeker in België sedert minstens 2 december 2014 doet geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat *“niet duidelijk is wanneer betrokkene Marokko heeft verlaten en naar België is gekomen”* en dat *“niet uitgesloten (kan) worden dat betrokkene reeds veel eerder Marokko verliet en in tussentijd in een derde land of andere lidstaat zelfstandig voldoende inkomen verwierf om in zijn bestaansmiddelen te voorzien”*. Immers, de omstandigheid dat de verzoeker minstens sedert 2 december 2014 in België zou zijn, impliceert niet dat het uitgesloten is dat hij reeds veel eerder Marokko heeft verlaten en in tussentijd in een derde land zelfstandig bestaansmiddelen heeft verworven.

Waar de verzoeker nog opwerpt dat de overweging in de bestreden beslissing dat hij *“in tussentijd in een derde land of andere lidstaat zelfstandig voldoende inkomen verwierf om in zijn bestaansmiddelen te voorzien”* volledig uit de lucht is gegrepen en geen grondslag vindt in het administratief dossier noch in de waarheid, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hij maakt niet *in concreto* aannemelijk dat uit de stukken van het administratief dossier duidelijk zou blijken wanneer hij Marokko heeft verlaten en naar België is gekomen en dat op basis van de stukken van het administratief dossier kan worden uitgesloten dat hij reeds veel eerder Marokko heeft verlaten *“en in tussentijd in een derde land of andere lidstaat zelfstandig voldoende inkomen verwierf om in zijn bestaansmiddelen te voorzien”*. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van het nut van het door hem voorgelegde attest, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

Waar de verzoeker nog aanvoert dat hij overschrijvingen heeft voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon hem onderhoudsgeld geeft en dat hij tevens een attest van tenlasteneming door de referentiepersoon heeft voorgelegd, wordt erop gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker de bewijzen van de stortingen van het onderhoudsgeld (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 5) en het attest van tenlasteneming (zie stukkenbundel verzoeker,

stuk 7) niet heeft voorgelegd aan het bestuur in het kader van zijn vijfde aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. In zoverre de verzoeker zich baseert op deze stukken om aan te tonen dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden die artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stelt, lijkt het zijn bedoeling te zijn de Raad de kwetsieuze feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. De bij het verzoekschrift gevoegde bewijzen van storting van het onderhoudsgeld (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 5) en het attest van tenlasteneming (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 7) kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Door nog te laten gelden dat hij sinds zijn aankomst in België bij zijn ouders inwoont en financiële steun van zijn vader ontvangt, zodat het voor hem niet mogelijk is om nog inkomsten uit Marokko te generen, weerlegt de verzoeker de concrete motieven van de bestreden beslissing, met name dat *“louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, (...) niet automatisch tot gevolg (heeft) dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon”,* aangezien *“de voorwaarde van het ten laste zijn (...) op een actieve wijze (dient) te worden aangetoond en (...) niet impliciet af te leiden (valt) uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont”* en dat deze situatie bovendien *“betrekking (heeft) op de toestand in België (...) (en) niet op deze in het land van herkomst of origine”,* niet. Aldus toont de verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat *“er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon”*.

Voorts betwist de verzoeker het motief in de bestreden beslissing dat uit de door hem bij zijn aanvraag voorgelegde bewijzen van geldstortingen voor de periode van 16 januari 2007 tot 28 december 2012 *“vanwege de referentiepersoon aan een derde”* niet blijkt dat hij *“in het verleden en reeds van in het land van herkomst of origine financiële steun ontving vanwege de referentiepersoon”* niet.

In casu is de bestreden beslissing gestoeld op drie afzonderlijke motieven die elk op zich de bestreden beslissing kunnen verantwoorden, met name 1) dat de verzoeker *“niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn”,* 2) dat *“er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon”* en 3) dat *“er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat”*. Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de bestreden beslissing te schragen. Uit hetgeen hiervoor werd uiteengezet blijkt dat de verzoeker er niet in geslaagd is om het eerste en het tweede motief te weerleggen. Bijgevolg heeft de verzoeker, daargelaten de vraag of afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon al dan niet ten laste valt van de Belgische Staat, geen belang bij zijn kritiek op het derde motief van de bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Een schending van artikel 40ter *iuncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40ter *iuncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, kan niet worden aangenomen.

2.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.1.3.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 62, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Het artikel 62 van de vreemdelingenwet stelt dat administratieve beslissingen "ter kennis van de betrokkenen [worden] gebracht, die er een afschrift van ontvangen, door een van de volgende personen:

- 1° de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling zich bevindt of zijn gemachtigde;*
- 2° een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken;*
- 3° de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of zijn gemachtigde;*
- 4° een officier van de gerechtelijke politie, ook een officier van de gerechtelijke politie met beperkte bevoegdheid;*
- 5° een politieambtenaar;*
- 6° een ambtenaar van de Administratie der Douane en Accijnzen;*
- 7° de directeur van de strafinrichting indien de vreemdeling aangehouden is;*
- 8° met de medewerking van de Belgische diplomatieke of consulaire overheid in het buitenland, indien de vreemdeling zich niet op het grondgebied van het Rijk bevindt. " (eigen onderlijning)*

Dat de bestreden beslissing werd betekend door 'K. W. (...)' op 07/06/2016 (stuk 1), doch dat niet kan afgeleid worden uit de bestreden beslissing wat haar bevoegdheid is binnen de Stad Antwerpen. Dat dus niet met zekerheid gesteld kan worden dat de bestreden beslissing werd betekend door een gemachtigde van de burgemeester."

2.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:
- Artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor als zou niet uit de bestreden beslissing blijken wat de bevoegdheid is van mevrouw K. W. (...).

Deze kritiek is evenwel zonder belang.

De verweerder is de mening toegedaan dat dit gegeven op zich de nietigverklaring van de bestreden beslissing niet kan verantwoorden.

Inderdaad maakt de onregelmatige kennisgeving van een beslissing niet noodzakelijk een schending van een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven pleegvorm uit (cf. R.v.St. nr. 20.300, 29.4.80, Arr. R.v.St. 1980, 596), en blijkt uit de vaste rechtspraak van de Raad van State dat eventuele gebreken in de kennisgeving van een administratieve akte niet van aard kunnen zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van deze akte als dusdanig (zie o.a. R.v.St. nr. 48.781, 24.08.1994, en R.v.St. nr. 45.694, 19.01.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Het zou aldus van overdreven formalisme getuigen om de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris op de in het enig middel vermelde basis te vernietigen, temeer nu verzoekende partij niet aanvoert dat de wijze waarop de kennisgeving van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris, zou zijn gebeurd, hem heeft gehinderd in zijn mogelijkheden om de beslissing aan te vechten, hetgeen betrokkene ook niet redelijk kan doen, gelet op het tijdstip waarop hij zijn annulatieverzoekschrift neerlegde.

In het algemeen slaagt verzoekende partij er in haar enig middel in het geheel niet in aan te tonen dat de wijze waarop de kennisgeving van de beslissing in casu zou zijn gebeurd, haar enig nadeel zou hebben berokkend.

Vaste rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Een gebrek in de kennisgeving van de bestreden beslissing heeft geen invloed op de wettigheid ervan en brengt niet met zich mee dat de motieven van deze beslissing onwettig zijn." (zie onder meer: R.v.V. nr 14.713 van 31/07/2008)

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

2.2.3. De verzoeker werpt op dat de bestreden beslissing werd betekend door K. W. en dat uit de bestreden beslissing niet blijkt wat haar bevoegdheid binnen de stad Antwerpen is, zodat niet met zekerheid kan worden gesteld dat de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet werd betekend door de gemachtigde van de burgemeester.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing als volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. Zij worden ter kennis gebracht van de betrokkenen die een afschrift ervan ontvangen, door de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling zich bevindt of door diens gemachtigde; zij kunnen ook ter kennis worden gebracht door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of diens gemachtigde, door een officier van gerechtelijke politie, daaronder mede begrepen de officier van gerechtelijke politie met beperkte bevoegdheid, door een politieambtenaar, door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken of door een ambtenaar van de Administratie der Douanen en Accijnzen.

Indien de vreemdeling aangehouden is, wordt de kennisgeving gedaan door de directeur van de strafinrichting.

Indien de vreemdeling zich niet op het grondgebied van het Rijk bevindt, mag deze kennisgeving gedaan worden met de medewerking van de Belgische diplomatieke of consulaire overheid in het buitenland."

Deze bepaling werd bij artikel 32 van de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (1) vervangen en gewijzigd in de door de verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde vorm, doch deze nieuwe tekst is pas in werking getreden op 7 juli 2016 en dus nadat de bestreden beslissing aan de verzoeker werd ter kennis gebracht, zodat de verzoeker zich niet op de huidige tekst van artikel 62, § 1, van de Vreemdelingenwet kan beroepen bij het aanvechten van de bestreden beslissing.

Hoe dan ook heeft een gebrek in de kennisgeving van de bestreden beslissing geen invloed op de wettigheid ervan en brengt dit niet met zich mee dat de motieven van deze beslissing onwettig zijn. Daargelaten de vraag of K. W. al dan niet door de burgemeester van de stad Antwerpen gemachtigd werd, toont de verzoeker niet aan dat een dergelijk gebrek in de kennisgeving hem enig nadeel zou hebben berokkend. Er kan alvast worden vastgesteld dat de kennisgeving van de bestreden beslissing door K. W. hem niet gehinderd heeft om tijdig een beroep bij de Raad in te dienen.

Een mogelijke schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zoals *in casu* aangevoerd, kan dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Het tweede middel is, bij gebrek aan belang, niet-ontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN